KRAJOWA IZBA PRODUCENTÓW AUDIOWIZUALNYCH

Krajowa Izba Producentów Audiowizualnych
ul. Chełmska 21 bud. 28c
00-724 Warszawa
tel. (22) 840 59 01
biuro@kipa.pl
www.kipa.pl

Warszawa, dnia 30 września 2020 r.

L. Dz. 064/KIPA/2020

Szanowny Pan
prof. dr hab. Piotr Gliński
Wiceprezes Rady Ministrów
Minister Kultury i Dziedzictwa Narodowego

Dotyczy: konsultacji publicznych dotyczących wdrożenia do polskiego porządku prawnego dyrektywy 2019/790 w sprawie prawa autorskiego i praw pokrewnych na jednolitym rynku cyfrowym oraz zmiany dyrektyw 96/9/WE i 2001/29/WE.

Szanowny Panie Ministrze,

działając w imieniu Krajowej Izby Producentów Audiowizualnych (dalej jako: „KIPA"), w odpowiedzi na zaproszenie do zgłoszenia uwag i propozycji w konsultacjach publicznych dotyczących wdrożenia do polskiego porządku prawnego dyrektywy 2019/790/UE w sprawie prawa autorskiego i praw pokrewnych na jednolitym rynku cyfrowym (zwanej dalej również **„dyrektywą 2019/790/UE"**) oraz dyrektywy 2019/789/UE ustanawiającej przepisy dotyczące wykonywania praw autorskich i praw pokrewnych mające zastosowanie do niektórych transmisji online prowadzonych przez organizacje radiowe i telewizyjne oraz do reemisji programów telewizyjnych i radiowych oraz zmieniającą dyrektywę Rady 93/83/EWG (zwanej dalej również „**dyrektywą 2019/789/UE**"), poniżej przedstawiam stanowisko KIPA w sprawie.

AD Dyrektywa 2019/790/UE

Na wstępie chciałabym podkreślić wagę znaczenia art. 17 dyrektywy 2019/790/UE regulującego niektóre sposoby korzystania z chronionych treści udostępnianych na platformach internetowych dla środowiska producentów utworów audiowizualnych. W ostatnich latach usługi udostępniania treści online zamieszczane przez użytkowników, również bez zezwolenia podmiotów uprawnionych, stały się jednym z głównych źródeł dostępu do treści. Brak odpowiednich regulacji oraz wątpliwości dotyczące tego, czy tego rodzaju działalność platform internetowych jest objęta prawem autorskim pozbawia uprawnionych możliwości podejmowania świadomych decyzji o umieszczeniu treści na platformach *dostawców usług udostępniania treści online* oraz uzyskiwania związanego z tym odpowiedniego wynagrodzenia. Wyrażam nadzieję, że dzięki implementacji dyrektywy do polskiego systemu prawa i idącym za nią uznaniem, że *dostawca usługi udostępniania treści online* dokonuje

eksploatacji utworów na polu publiczne komunikowanie (lub przynajmniej zgodnie z dotychczasową siatką pojęciową polskiej ustawy – na polu publiczne udostępnianie w miejscu i czasie wybranym przez użytkownika) do polskiego systemu prawa zostaną wprowadzone jasne zasady odpowiedzialności podmiotów prowadzących serwisy internetowe za treści publikowane w ramach tych serwisów przez użytkowników. Zjawisko udostępniania przez polskojęzyczne serwisy internetowe utworów audiowizualnych bez uzyskania uprzedniej zgody podmiotów uprawnionych stało się bowiem w ostatnich latach powszechne. Istniejąca niepewność prawa co do tego, czy *dostawcy usług udostępniania treści online* ponoszą odpowiedzialność za takie działania, a także brak mechanizmów prawnych umożliwiających producentom i innym podmiotom uprawnionym (dystrybutorom, licencjobiorcom, nadawcom) podejmowanie skutecznych działań w ochronie legalnego korzystania z treści wpływają w naszej ocenie negatywnie na kondycję całego polskiego sektora kreatywnego.

Jednocześnie zaznaczam, że stanowisko KIPA w ramach prowadzonych obecnie konsultacji zostało ograniczone do odpowiedzi na najważniejsze pytania dotyczące kwestii pozostających w zakresie działalności naszej Izby. Bardziej szczegółowe stanowisko zajmiemy po przedstawieniu przez Pana Ministra konkretnych propozycji przepisów ustawowych.

6) Czy mechanizm wsparcia negocjacji warunków licencyjnych w zakresie VOD, o którym mowa w art. 13 dyrektywy, jak też „pozasądowy mechanizm dochodzenia roszczeń", o którym mowa w art. 17 ust. 9 dyrektywy oraz „alternatywna procedura rozstrzygania sporów", o której mowa w art. 21 dyrektywy, powinny polegać na odpowiednim poszerzeniu kompetencji Komisji Prawa Autorskiego czy też należy zastosować w tych przypadkach odesłanie do instytucji mediacji uregulowanej w art. 183 z indeksami 1-15 Kodeksu postępowania cywilnego (zwłaszcza biorąc pod uwagę znacznie szersze grono mediatorów – art. 183 z indeksem 2 Kpc)?

W ocenie KIPA wskazane w pytaniu mechanizmy pozasądowych sposobów rozstrzygania sporów powinny być potraktowane w odmienny sposób. W przypadku mechanizmu wsparcia negocjacji warunków licencyjnych w zakresie VOD, o którym mowa w art. 13 dyrektywy oraz „alternatywnej procedury rozstrzygania sporów", o której mowa w art. 21 dyrektywy wskazane jest poddanie tych spraw pod kognicję istniejących sądów branżowych. W sektorze audiowizualnym tę rolę mógłby spełniać Sąd Arbitrażowy Rynku Audiowizualnego (SARA).

SARA jest niezależnym wyspecjalizowanym sądem polubownym utworzonym w 2011 roku. Jest to pierwsza instytucja tego rodzaju działająca w obszarze sektora audiowizualnego, odpowiadająca na zgłaszane przez środowisko potrzeby utworzenia sprawnego aparatu rozstrzygającego spory i konflikty wynikające z codziennej działalności polskich przedstawicieli rynku filmowo-telewizyjnego.

Sąd prowadzi postępowania arbitrażowe oraz mediacyjne. Pod rozstrzygnięcie Sądu strony mogą poddać wszelkie spory o prawa majątkowe lub prawa niemajątkowe, mogące stanowić przedmiot ugody sądowej, związane z rynkiem audiowizualnym, a w szczególności dotyczące etapów produkcji filmu, wykładni umów, formatów telewizyjnych, reklam, współtwórczości, wykonawców, pracowników technicznych, producentów, dystrybutorów, wykonywania zobowiązań, finansowania produkcji i innych spraw. Pozwy lub wnioski o mediację mogą

składać m.in. producenci, koproducenci, nadawcy, twórcy, wykonawcy, członkowie ekip realizacyjnych, spadkobiercy autorów, podmioty finansujące oraz dystrybutorzy.

Sekretariat SARA, w tym obsługa kancelaryjna oraz archiwum sądu, prowadzone są w siedzibie Krajowej Izby Producentów Audiowizualnych w sposób niezależny. Sąd działa w oparciu o dokumenty tj. Statut SARA, Regulamin SARA, Regulamin opłat SARA, Regulamin wynagradzania arbitrów SARA, Zasady etyki arbitrów i mediatorów SARA. Dokumenty te regulują wszystkie niezbędne procedury sądu zapewniające prawidłowość oraz szybkość postępowania, a także bezstronność arbitrów.

Filarem SARA są jego arbitrzy, których wiedza i umiejętności praktyczne stanowią gwarancję zaufania stron niezbędną dla powierzenia im rozpoznania i rozstrzygnięcia istniejących lub potencjalnych sporów. W celu ułatwienia stronom dokonania trafnego wyboru osoby arbitra lub mediatora, SARA prowadzi stosowne Listy Arbitrów i Mediatorów, na których, z podanych wyżej powodów, umieszczeni są wybitni specjaliści z dziedziny rynku audiowizualnego. Obecnie na liście umieszczonych jest 29 arbitrów. Wiedza arbitrów i mediatorów SARA stanowi niewątpliwie jego atut. Arbitrami i mediatorami SARA są fachowcy, praktycy z wieloletnim doświadczeniem znający przepisy prawa regulujące rynek audiowizualny, specyfikę stosunków umownych, modeli biznesowych oraz mechanizmy ekonomiczne, organizacyjne i techniczne prowadzenia działalności gospodarczej w tej domenie. Wobec przewodniczących zespołów orzekających lub w przypadku postępowania uproszczonego – arbitrów jedynych, stosuje się cenzus wykształcenia prawniczego, co stanowi dodatkowy gwarant zachowania wymaganych prawem procedur oraz sporządzenia wyroku zachowującego wymogi co do formy oraz treści. Prezesem SARA jest obecnie Aleksander Proksa, aktywny arbiter Sądu Arbitrażowego przy Krajowej Izbie Gospodarczej i Dyrektor Departamentu Prawnego tejże Izby.

KIPA prowadzi działania promujące SARA na rynku audiowizualnym. Działanie sądu jest przedmiotem programów szkoleniowych KIPA. Sąd posiada także stronę internetową, na której umieszczone są wszystkie obowiązujące dokumenty z możliwością ich pobrania, dane kontaktowe Sądu oraz praktyczny przewodnik odpowiadających na pytania dotyczące przebiegu procedury arbitrażu począwszy od złożenia pozwu. Strona internetowa posiada także narzędzie kalkulacyjne do obliczania kosztów postępowania, skorelowane z Regulaminem Opłat SARA. Udostępniono na niej również wzory klauzul arbitrażowych koniecznych do uwzględniania w umowach cywilnoprawnych. Wszystkie materiały i informacje na stronie są przetłumaczone na język angielski, dzięki czemu SARA może pełnić również swoje funkcje w postępowaniach z udziałem podmiotów zagranicznych.

SARA posiada rekomendacje Stowarzyszenia Filmowców Polskich oraz Polskiego Instytutu Sztuki Filmowej. Obie instytucje zalecają wpisywanie klauzul arbitrażowych SARA do umów funkcjonujących na rynku audiowizualnym.

Mając powyższe na uwadze jesteśmy przekonani, że SARA może pełnić skutecznie funkcję wsparcia negocjacji warunków licencyjnych w zakresie VOD (Art. 13 dyrektywy) jak również może realizować funkcje rozstrzygające spory przewidziane w art. 21 dyrektywy.

Należy natomiast rozważyć utworzenie odrębnego pozasądowego mechanizmu obejmującego sprawy określone w art. 17 ust. 9 dyrektywy. Liczba skarg i roszczeń złożonych w ramach sporów pomiędzy użytkownikami usług udostępniania treści oraz uprawnionymi z tytułu praw autorskich lub praw pokrewnych może być bowiem na tyle duża, że koniecznym będzie stosowanie sprawnych procedur dotyczących tych postępowań. Organ, który będzie je rozpatrywał powinien działać bardzo szybko, możliwie w trybie administracyjnym i najlepiej wyłącznie w formie elektronicznej.

Wskazywanie jako właściwej Komisji Prawa Autorskiego nie wydaję się zasadnie w żadnym z wyżej wymienionych przypadków. Rola Komisji Prawa Autorskiego jest wyraźnie sprecyzowana w obowiązujących przepisach, a jej kompetencje ograniczone są do spraw związanych z rozstrzyganiem o treści tabel wynagrodzeń i innych problemach zbiorowego zarządzania prawami. Nakładanie dodatkowych obowiązków na ten organ mogłoby negatywnie wpłynąć na skuteczność jego działania w ramach dotychczas wskazanej właściwości rzeczowej. W szczególności należy zauważyć, że Kodeks Postępowania Cywilnego reguluje mediację w sposób bardziej elastyczny niż procedury przewidziane ustawą z 15 czerwca 2018 r. o zbiorowym zarządzaniu prawami autorskimi i prawami pokrewnymi.

11) Czy należy doprecyzować definicję „dostawca usług udostępniania treści online", zawartą w art. 2 pkt. 6) z zw. z art. 17 dyrektywy i motywem 63, poprzez np. określenie minimalnej liczby przechowywanych utworów lub przedmiotów praw pokrewnych?

W opinii KIPA ocena tego czy *dostawca usług udostępniania treści online* przechowuje i udziela dostępu do dużej ilości treści powinna być dokonywana indywidualnie dla każdego przypadku, a stosowane do oceny kryteria powinny obejmować znaczenie handlowe udostępnianych utworów (popularność, premiery), charakter dostawcy, cechy usługi i sposób jej monetyzacji oraz ilość odbiorców usługi. Strategia handlowa danego *dostawcy usług udostępniania treści online* może się bowiem opierać na oferowaniu usługi dostępu do ograniczonej liczby utworów, aczkolwiek kuratorowanych, organizowanych lub promowanych w sposób odpowiadający potrzebom określonej grupy odbiorców. W dobie absolutnego wzrostu zainteresowania odbiorców serwisami VOD oferującymi dostęp do szerokich katalogów treści audiowizualnych, popularność zyskują również kinofilskie serwisy, których strategia opiera się na udostępnianiu w danym momencie niewielkiej ilości precyzyjnie wybranych treści. Przykładem jest platforma mubi.com, udostępniająca w danym momencie jedynie 30 filmów klasycznych lub filmów o potencjale festiwalowym, mająca obecnie 9 mln unikalnych użytkowników na świecie. Podobne strategie mogłyby być stosowane przez *dostawców usług udostępniających treści online*.

Ponadto uważamy, że regulacja polska powinna w sposób wyraźny wskazywać, że osiąganie korzyści majątkowych związanych z realizacją *usługi udostępniania treści online* może następować w sposób bezpośredni lub pośredni, np. poprzez komercjalizację za pomocą reklamy lub komercjalizację baz zawierających dane użytkowników w celach marketingowych lub innych.

12) Czy na potrzeby licencjonowania publicznego udostępniania utworów przez „dostawców usług udostępniania treści online" należy wprowadzić obowiązkowe pośrednictwo organizacji zbiorowego zarządzania? Jeżeli tak, to w jakich dziedzinach twórczości i czy tak udzielane licencje powinny mieć rozszerzony skutek jak w art. 5 ust. 2-4 ustawy o zbiorowym zarządzaniu prawami autorskimi i prawami pokrewnymi?

Stoimy na stanowisku, iż w odniesieniu do publicznego udostępniania utworów audiowizualnych przez *dostawców usług udostępniania treści online*, zdefiniowanych jak w art. 2 pkt 6 dyrektywy 2019/790/UE, najwłaściwszym rozwiązaniem byłoby wprowadzenie mechanizmu tzw. *rozszerzonych licencji zbiorowych* udzielanych przez organizacje zbiorowego zarządzania w imieniu uprawnionych podmiotów, w tym producentów. W naszej ocenie wdrożenie takiego systemu licencyjnego ma szczególne znaczenie w odniesieniu do udostępniania fragmentów utworów audiowizualnych oraz mniejszych form audiowizualnych, które są obecnie rozpowszechniane w serwisach internetowych na masową skalę. Jak pokazuje praktyka zwłaszcza w tych przypadkach charakter eksploatacji uniemożliwia lub czyni nieefektywnym indywidualne wykonywanie praw.

Zastosowanie mechanizmu tzw. *rozszerzonych licencji zbiorowych*, z jednej strony powinno umożliwić *dostawcy usług udostępniania treści online* uzyskanie generalnej licencji uprawniającej do korzystania z szerokiego katalogu utworów zamieszczonych w serwisie, z drugiej zaś powinno umożliwić uprawnionym producentom wyłączenie z zakresu licencji udzielanych przez właściwe organizacje zbiorowego zarządzania - praw do konkretnych utworów, a przez to do indywidualnego wykonywania swoich uprawnień (tzw. *opt-out*). Realizacja uprawnienia do łatwego i skutecznego *opt-out* pozwoli producentom, w tym nadawcom produkującym własne treści, zarządzać samodzielnie prawami do utworów audiowizualnych, w tym również podejmować decyzje o nie wyrażaniu zgody na udostępnianie jakichkolwiek treści w ramach *usług udostępniania treści online.* Zagwarantowanie producentom uprawnienia do skutecznego *opt-out* jest gwarantem adaptacji przyszłych modeli biznesowych do zmieniających się realiów rynkowych, w tym do zmiany charakteru działania poszczególnych serwisów (np. tworzenia w ich ramach usług premium zbliżonych do działania platform VOD).

14) Czy wdrożenie art. 18 dyrektywy przewidującego prawo do odpowiedniego wynagrodzenia dla twórców i wykonawców za przeniesienie ich praw lub udzielenie licencji powinno polegać na wprowadzeniu prawa do niezbywalnego wynagrodzenia, np. na wzór rozwiązania przyjętego obecnie w art. 70 ustawy o prawie autorskim i prawach pokrewnych? Jeżeli tak, jakie dziedziny twórczości i jakie pola eksploatacji powinny być objęte tym wynagrodzeniem i jak uwzględnić w tych nowych rozwiązaniach zasadę swobody zawierania umów zgodnie z art. 18 ust. 2 dyrektywy?

KIPA zwraca uwagę na konieczność wyważenia interesów pierwotnie uprawnionych z tytułu praw autorskich, producentów, dystrybutorów oraz podmiotów korzystających z utworów audiowizualnych. Wszelkie zmiany regulacji wpływających na podział przychodów z eksploatacji utworów audiowizualnych powinny być poprzedzone analizą ekonomiczną oddziaływania na rynek, a wszystkie grupy uczestników rynku powinny mieć możliwość odniesienia się do propozycji legislacyjnych w ramach konsultacji społecznych. Zmiany przepisów w tym zakresie powinny być również dokonane z odpowiednim okresem *vacatio legis* umożliwiającym zaprojektowanie przez producentów odpowiedniej struktury finansowania projektów i przepływów pieniężnych na etapie inwestycji w produkcję audiowizualną (w tym poziom wynagrodzeń za nabycie praw oraz licencji, w przypadku wprowadzenia dodatkowego wynagrodzenia za eksploatację utworów wkładowych do utworów audiowizualnych tj. utwory muzyczne) oraz struktury odzyskiwania zainwestowanych środków z poszczególnych pól eksploatacji (*recoupment*).

W przypadku rynku audiowizualnego w odniesieniu do niektórych sposobów eksploatacji utworów audiowizualnych ustawa już obecnie przyznaje ich twórcom i artystom wykonawcom szczególne uprawnienie do wynagrodzenia, które spełnia wymagane art. 18 dyrektywy 2019/790 przesłanki „odpowiedniości" i „proporcjonalności". Art. 70 ust. 2^1 ustawy o prawie autorskim i prawach pokrewnych przewiduje wynagrodzenie należne współtwórcom z tytułu wyświetlania, najmu, odtwarzania, nadawania i reprodukowania utworu audiowizualnego, które jest obligatoryjnie wypłacane za pośrednictwem organizacji zbiorowego zarządzania. Wynagrodzenie to ma charakter niezbywalny (art. 18 ust. 3 ustawy o prawie autorskim i prawach pokrewnych). Wynagrodzenie należne artystom wykonawcom z tytułu nadawania, reemitowania lub odtwarzania artystycznego wykonania za pomocą wprowadzonego do obrotu egzemplarza, uregulowane w art. 86 ust 3 ustawy, jest pobierane za pośrednictwem organizacji zbiorowego zarządzania na podstawie ustalonej praktyki.

Wdrożenie art. 18 dyrektywy i zapewnienie jako normy generalnej, odpowiedniego i proporcjonalnego wynagrodzenia twórcom i artystom wykonawcom, w odniesieniu do utworów innych niż audiowizualne i na polach innych niż określone w ww. przepisach ustawy o prawie autorskim i prawach pokrewnych, może być zrealizowane poprzez:

- pozostawienie ustalenia poziomu wynagrodzenia w sferze relacji kontraktowych, co będzie obciążać strony umowy, a ze względu na charakter przepisu - przede wszystkim producentów,
- wprowadzenie dodatkowego niezbywalnego wynagrodzenia i obowiązkowego pośrednictwa organizacji zbiorowego zarządzania.

Literalne wdrożenie art. 18 dyrektywy 2019/790, zakładające w każdym przypadku konieczność zapewnienia twórcom i artystom wykonawcom wynagrodzenia odpowiedniego i proporcjonalnego do przychodów osiąganych z tytułu eksploatacji utworów audiowizualnych, powinno brać pod uwagę polskie realia rynkowe, w tym związane z finansowaniem produkcji filmowej i rentownością poszczególnych projektów filmowych. Zwracamy uwagę, że znaczna część polskich produkcji nie uzyskuje na etapie eksploatacji przychodów pozwalających

na wypłatę dodatkowych wynagrodzeń twórcom i wykonawcom innych niż te, które przewiduje dotychczasowy art. 70 ust 2 zn.1 ustawy o prawie autorskim i prawach pokrewnych.

Idące za dyrektywą (art. 19) nałożenie obowiązków informacyjnych, może również skutkować niewspółmiernym obciążeniem dla małych i średnich producentów. Przekazywanie autorom i artystom wykonawcom rozbudowanych informacji o dochodach uzyskanych z eksploatacji filmu przez samych producentów, ale również przez wszystkich dystrybutorów oraz prowadzenie szczegółowych rozliczeń ze wszystkimi współtwórcami filmów, może być znacznym obciążeniem kosztowym i organizacyjnym. Dla wielu polskich producentów będą to obowiązki przekraczające ich możliwości organizacyjne.

Szczególną wagę należy przyłożyć do wyboru rozwiązania dotyczącego istotnych ekonomicznie pól eksploatacji nie objętych dotąd tantiemami z tytułu eksploatacji utworu audiowizualnego. Dotyczy to w szczególności publicznego udostępniania w miejscu i czasie wybranym przez użytkownika (VOD; internet) oraz reemisii. Rozwiązanie polegające na objęciu art. 70 ustawy o prawie autorskim i prawach pokrewnych także eksploatacji „internetowej" uznajemy za dopuszczalne, wychodząc z założenia, że wszystkie podmioty korzystające z utworów audiowizualnych powinny być traktowane w sposób równy i niezależny od pól eksploatacji, w ramach których budują swoje modele biznesowe. Obowiązek zapłaty wynagrodzenia dodatkowego (proporcjonalnego do osiąganych korzyści z dystrybucji) powinien obciążać - tak, jak jest to uregulowane obecnie - wyłącznie podmiot korzystający, a nie samego producenta. Wszelkie działania prowadzące do wprowadzenia takiego rozwiązania powinny być poprzedzone dialogiem branżowym z udziałem wszystkich zainteresowanych stron, w tym platform VOD oraz producentów audiowizualnych.

W przypadku objęcia eksploatacji internetowej zakresem działania art. 70 ustawy o prawie autorskim i prawach pokrewnych należy pamiętać o zapewnieniu skutecznych rozwiązań umożliwiających egzekucję obowiązków informacyjnych dotyczących zakresu eksploatacji, w szczególności w odniesieniu do tych podmiotów które mają swoją siedzibę poza Unią Europejską.

AD Dyrektywa 2019/789/UE

1) *W jaki sposób należy potraktować „wprowadzanie bezpośrednie" w rozumieniu art. 2 pkt 4 w zw. z art. 8 dyrektywy – czy powinno być to nowe pole eksploatacji wyraźnie wskazane w art. 50 ustawy o prawie autorskim i prawach pokrewnych czy też ten sposób eksploatacji utworów należy uregulować jako jeden ze sposobów nadawania lub reemitowania?*

Jako organizacja zrzeszająca producentów audiowizualnych, której celem jest ochrona interesów gospodarczych i ekonomicznych jej członków wyrażamy obawy, że wprowadzenie do ustawy o prawie autorskim i prawach pokrewnych nowego pola eksploatacji doprowadzi do powstania stanu niepewności prawa. Zwracamy uwagę Pana Ministra na okoliczność, iż cały

skomplikowany proces dystrybucji utworów audiowizualnych, w którym bierze udział wiele podmiotów, oparty jest na systemie kontraktowym.
Powstanie nowego pola eksploatacji będzie wiązało się z jednoczesnym powstaniem „luki" w umowach zawartych w toku produkcji, a następnie dystrybucji utworu audiowizualnego. Dlatego też stoimy na stanowisku, iż w pierwszej kolejności powinny zostać rozważone takie rozwiązania, które nie niosą zagrożeń dla branży filmowej.
W opinii KIPA uzasadnione jest twierdzenie, iż „wprowadzanie bezpośrednie" w rozumieniu art. 2 pkt 4 w zw. z art. 8 dyrektywy 2019/789/UE nie stanowi nowego pola eksploatacji, a wyłącznie jeden ze sposobów reemitowania, o którego wyróżnieniu spośród dotychczasowych rodzajów reemisji przesądza jedynie aspekt techniczny. Podobieństwo pomiędzy „wprowadzaniem bezpośrednim" a pozostałymi rodzajami reemisji uregulowanymi na gruncie obecnych przepisów, w tym w szczególności reemisją satelitarną zachodzi w obszarze gospodarczym – następuje przy udziale tych samych podmiotów oraz środków technicznych przekazu, jak i ekonomicznym – uzyskiwanie tego samego typu przychodów w postaci wpływów z reklam oraz reemisji programów.

2) *Czy „wprowadzanie bezpośrednie" powinno być objęte obowiązkowym pośrednictwem organizacji zbiorowego zarządzania tak jak reemitowanie, stosownie do art. 8 ust. 2 dyrektywy?*

KIPA opowiada się za objęciem „wprowadzenia bezpośredniego" obowiązkowym pośrednictwem organizacji zbiorowego zarządzania. Takie rozwiązanie prowadzi do uporządkowania rynku i gwarantuje podmiotom uprawnionym uzyskiwanie należnych wynagrodzeń, czego potwierdzeniem jest funkcjonujący obecnie w oparciu o art. 21 (1) ustawy o prawie autorskim i prawach pokrewnych mechanizm licencjonowania przez organizacje zbiorowego zarzadzania praw na polu reemisji kablowej.

Z wyrazami szacunku,

Alicja Grawon – Jaksik

Prezes Krajowej Izby Producentów Audiowizualnych